

Prædiken til 4. søndag efter Trinitatis

Find fem fejl. Jeg tror, at vi alle sammen kender den slags opgaver, hvor der er stillet to næsten helt ens billeder eller tegninger op ved siden af hinanden. Det gælder så om, at fokusere hele vores opmærksomhed på at finde de fem fejl på det ene af de to billeder. Sådant en opgave er sjov og udfordrende og også helt uskyldig. Men hvis vi flytter vores interesse for at finde fejl til også at få frit spil i den virkelige verden så er det lige pludseligt ikke så uskyldigt længere. Vi er helt utroligt gode til det. At være fejlfindere. Det er som om de andres fejl springer direkte i øjnene på os. Vi har en særlig sans for at se alt det der er noget i vejen med hos de andre. Alt det de andre gør forkert. Alle de gange de andre tager fejl. Opfører sig på en forkert måde, siger noget forkert. Ser ud på en forkert måde. Det er ikke bare i vores private liv med hinanden at vi hænger os i alle fejlene og manglerne. Også på de sociale medier vor tids gabestokke bliver vi underholdt med alle de andres – de kendtes fejl. Der bliver snaget i de fejltrin der blev begået engang måske langt tilbage i deres ungdom. Men som det åbenbart stadigvæk er så interessant at blive ved med at træde rundt i. Og udstille så vi kan sidde og tænke: Hvor har han dog fortjent, at blive hængt ud. Tænk sig at opføre sig på den måde. Godt det ikke er mig. Vi kan så godt lide at pege fingre af de andre. Men vi skal passe på med det. Siger Jesus til os i dag. Hvorfor ser du splinten i din brors øje men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? I de ord ligger der en stor sandhed gemt. Nemlig den, at har vi alt for travlt med at få øje på de andres fejl så ser vi ikke de fejl som vi selv har. Den svaghed eller den brist hørte vi profeten Natan sætte fingeren på i fortællingen fra GT om kong David. David, der harmdirrende skælder ud over den rige mand, der ikke nænnede at tage et dyr fra sin egen store flok af får og okser og tilberede det til sin gæst og som derfor samvittighedsløst stjal den fattige mands eneste lam. Bedst som David havde afsagt sin dom: ” Den rige mand fortjener at dø” Så faldt dommen over ham selv. ” Du er manden!” Hvad er det Guds tjener Natan vil have David til at indse med den historie? Hvor forkert det var af ham at gøre som han gjorde, da han blev forelsket i den smukke Batseba. At han for at rydde Urias, der var gift med Batseba af vejen fik ham placeret på en udsat post ved fronten i krigen, en Urias post, hvor

han ikke kunne undgå at blive slået ihjel. Som den rige mand i fortællingen havde mange får og okser sådan havde David en hel flok af koner. Alligevel syntes han, at han var i sin gode ret til at stjæle Urias eneste kone fra ham. Hvad kan vi lære af den historie? At vi skal afholde os fra at fælde forhastede domme over andre. For før vi får set os om så falder dommen over os. "Døm ikke så skal I ikke selv dømmes. Fordøm ikke så skal I ikke selv dømmes." Vi skal ikke dømme hinanden. Det må vi overlade til ham der kommer tilbage til verden for at dømme levende og døde. Gud om. Natan fik også David til at se ind i sig selv. Se sin fejltagelse i øjnene. Det gjorde han ikke af sig selv. Har vi det ikke også med at skubbe det fra os? At se ind i os selv. Måske fordi vi ikke bryder os om det vi ser. Paulus havde modet til at gøre det. Se ind i sig selv. Han skriver et sted: "Det gode jeg vil, det gør jeg ikke. Men det onde som jeg ikke vil, det gør jeg" En meget realistisk selverkendelse. Selv om det er sandt så er det svært at se i øjnene, at det også er sådan det er med os. At selv om jeg gerne vil gøre det gode selvom jeg gerne vil være et ordentligt menneske, der aldrig gør noget forkert, der aldrig gør et andet menneske ondt, så gør jeg det jo alligevel. Alt det som jeg inderst inde ved med mig selv og med min samvittighed, at jeg ikke skal gøre. Det gør jeg. Sådan er vi. Den sandhed kan det være svært at se i øjnene. Så er det lettere at omskrive Paulus ord til: "Det gode jeg vil det gør jeg, men det onde som jeg ikke vil det gør de andre." Og så kan vi stå der og pege fingre af hinanden, bebrejde og beskyldte hinanden for det værste. At opføre sig sådan det kommer der kun en ting ud af. At livet går i hårdknude. At vi forskanser os i vores selvretfærdighed. At vi graver os dybere og dybere ned i vores egen fastlåste holdning og forfejlede måde at møde det andet menneske på. Jeg har ret. Du tager fejl. Jeg ved bedre. Du ved ingenting. Kan vi gøre noget for ikke at lande i den grøft? "Vær barmhjertige som jeres far er barmhjertig" siger Jesus til os i dag. En opfordring, der ikke er til at komme udenom. Kalder vi Gud vores far, er vi hans børn så må vi også leve som Gud vil, at vi skal. Vores himmelske far ser på os med barmhjertige øjne. Gud ser ind i vores hjerter, han ser alle vores fejl, men Gud har valgt at se igennem fingre med vores splinter og vores bjælker og derfor sendte han sin søn til verden for at han skulle tilgive os alle vores fejl. Se på os med et nådigt blik. Af ham lærer vi, hvordan vi skal se på hinanden. Ikke stirre os blinde på hinandens fejl. Se som Gud ser. På os. Med overbærenhed.

Møde hinanden som han møder os. Med barmhjertighed. Tilgiv så skal I få tilgivelse. Lad Guds vilje til at tilgive os gøre os villige til at tilgive andre. Giv så skal der gives jer. Lad Guds grænseløse gavmildhed imod os gøre os villige til at selv at være gavmilde og givende mennesker. Amen. Ære være Faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen